

LBRIS

We know
books

Angels are with You Now

Copyright © 2025 by Kyle Gray

Copyright © 2024 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această
carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Datcu

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAY, KYLE

Îngerii sunt cu tine / Kyle Gray; trad. din lb. engleză de Iuliana Leonti. -

București: For You, 2025

Conține bibliografic

ISBN 978-606-639-753-7

I. Leonti, Iuliana (trad.)

2

Kyle Gray
Îngerii
sunt cu tine

Traducere din limba engleză
de Iuliana Leonti

Editura For You

De același autor la Editura For You:*Activări angelice* (set ghid + cartoline)*Conectarea cu îngerii pe înțelesul tuturor**Maeștrii Înălțați și înțelepciunea străveche**Numerele îngerilor**Oracolul celor 22 de Arhangheli* (set ghid + cartoline)*Oracolul Maeștrilor divini* (set ghid + cartoline)*Ridică-ți vibrația. Instrumente cu vibrație ridicată pentru
trezirea spirituală**Ridică-ți vibrația* (set ghid + cartoline)**Cuprins**

Cuvinte de apreciere pentru Kyle Gray	5
Capitolul 1 Băiatul care vede îngeri	9
Capitolul 2 Nu te teme	25
Capitolul 3 Cine sunt îngerii?	38
Capitolul 4 Îngerii sunt mesageri	45
Capitolul 5 Îngerii de-a lungul timpului	70
Capitolul 6 Legile spirituale	86
Capitolul 7 Cei 4 Piloni	102
Capitolul 8 Atragerea îngerilor	114
Capitolul 9 Comunicarea cu îngerii	131
Capitolul 10 Semne de la îngeri	153
Capitolul 11 Pot oamenii să devină îngeri?	179
Despre autor	197

Băiatul care vede îngeri

„Noi, neobișnuiți cu curajul,
exilați din desfătare,
trăim încolăciți în cochilii de singurătate
până când iubirea coboară din templul său sfânt
și ne apare în față
pentru a ne elibera în viață.“

Maya Angelou, *Atingerea îngerului*

Am crescut pe coasta de vest a Scoției, la aproximativ 35 de minute de centrul orașului Glasgow, în Inverclyde, zonă cunoscută pentru construcțiile navale, industria manufacturieră și pentru faptul că aici s-a născut James Watt, cel care, prin îmbunătățirile aduse motorului cu aburi, a contribuit la declanșarea Revoluției Industriale. Este o regiune frumoasă, ce se întinde de-a lungul râului Clyde, în drumul său spre mare – dar este și cel mai ploios loc din Scoția!

Dacă nu ar fi vremea *dreich* (mohorâtă, rece, umedă și apăsătoare), cred că mulți dintre turiștii care explorează zona

când ancorează aici vapoarele de croazieră ar vrea să se mute aici la pensie, măcar pentru priveliști. În puținele zile când iese soarele, vezi oameni plimbându-se de-a lungul esplanadei sau stând în mașini ca să admire dealurile de dincolo de estuarul Clyde, savurând peștele și cartofii prăjiți faimoși în toată lumea (nu vei găsi nicăieri mai buni). De la râu până la golf, la mare și la cer, viața în Inverclyde este strâns legată de apă.

Îmi amintesc detalii din copilărie, cum ar fi culoarea verde-lămâie a chiuvetei din baie sau cum râdeam în pătuț înainte să pot vorbi. Când am mai crescut, aceste amintiri o mirau pe mama.

– Cum de știi asta? mă întreba ea.

Nici eu nu știam atunci că, teoretic, nu ar fi trebuit să îmi amintesc acele lucruri.

Prima mea locuință a fost în Greenock, iar când aveam 3 ani și jumătate, ne-am mutat într-un bungalow nou, pe un deal, în Port Glasgow, la 5 kilometri distanță. Era o casă pătrată din cărămidă roșie, cu trepte spre intrarea principală și peluză în pantă în față. Totul mergea bine. Mama era coafeză, iar tata lucra la IBM.

Locuiam pe o stradă cu multe familii tinere și prietenoase. Copiii se jucau împreună prin casele celorlalți, iar părinții organizau grătare și ieșiri la piscină ori la cinema. Era o perioadă frumoasă pentru noi trei și pentru Tora, cățelușa noastră din rasa West Highland Terrier, în acel bungalow din orașul de pe malul râului.

Până într-o zi când totul s-a schimbat.

Într-o dimineață, când m-am trezit, nu mă puteam ridica din pat. Avusesem gripă cu o săptămână înainte, urmată de o senzație de furnicături în picioare, dar acum era altceva.

Picioarele pur și simplu nu mă mai ascultau. Simțeam o durere surdă, ca un fel de durere de măsea, combinată cu amorțeală. Am strigat-o pe mama și părinții mei au venit imediat în cameră. Tata m-a luat în brațe și în scurt timp eram în drum spre spital. Medicii s-au temut că aș avea meningită.

Am fost transferat la un spital pentru copii, unde timp de luni de zile am tot fost internat și externat, trecând prin puncții lombare (unele dintre cele mai chinuitoare experiențe din viața mea) și prin tot felul de teste și analize. Într-un final, un medic tânăr mi-a recunoscut simptomele: aveam sindromul Guillain-Barré, afecțiune în care un virus atacă sistemul imunitar, provocând paralizie temporară.

În același timp, bunica mea maternă, Agnes, care locuia aproape de noi, avea mai multe probleme de sănătate, inclusiv cancer. Când m-am întors acasă, camera mea de joacă a fost eliberată de toate jucăriile și transformată în dormitor pentru bunica. Astfel, am ajuns amândoi, eu și bunica, în scaune cu rotile.

Aproape peste noapte, mama a devenit îngrijitoarea noastră principală, pe lângă faptul că lucra cu normă întreagă. Această povară a pus o presiune imensă pe relația părinților mei. Certurile au devenit frecvente. Cu țipete. În acel bungalow de pe deal nu exista colț în care să te poți ascunde de zgomotul furiei lor.

Eram destul de obișnuit cu vântul și ploaia de pe coasta de vest a Scoției, dar frigul furtunilor din casa noastră începu să-mi pătrundă în oase. Cu toate acestea, începeam să învăț că există o cale de a te adăposti de furtună, mergând înăuntru minții tale.

Și existau raze de lumină care străpungeau întunericul ce plutea peste Inverclyde. Vecina noastră, Margaret, o catolică devotată, venea adesea să o viziteze pe bunica, aducând

Moartea bunicii m-a făcut să mă deschid către lucruri noi în același timp în care învățam să mă închid și să mă detașez. În aceeași săptămână, relația părinților mei s-a sfârșit brusc prin plecarea lui tata de acasă.

Când lumea nu mai părea un loc sigur, mă retrăgeam în interior. Cu mult înainte să învăț să citesc cărți de Tarot sau să ghicesc viitorul cuiva, am învățat să „citesc” atmosfera dintr-o încăpere. Simțeam imediat când ceva nu era în regulă. Nimic nu-mi scăpa, nici măcar cea mai fugară expresie trecătoare de pe fața cuiva. Eram hiperconectat. Hipersensibil. Hiperconștient.

Seara, când mă culcam, simțeam că sunt privit. Simțeam prezența altor persoane în cameră. Abia mai târziu mi-am dat seama că, într-un fel, în mine se activase o abilitate: aceea de a fi un canal între această lume și cealaltă. Erau spirite care voiau să le transmită mesaje celor vii. Trăiam o trezire spirituală, chiar dacă nu știam atunci cum să numesc asta.

Tot în acea perioadă au început și migrenele. Reușisem să încep școala, dar lipseam destul de mult din cauza durerilor chinuitoare de cap și a medicamentelor pe care trebuia să le iau.

Chiar și atunci când eram la școală, îmi era greu să mă concentrez. Profesorii spuneau că nu ascult. Mi-au făcut o mulțime de teste de auz în primul an, dar au constatat că auzul meu era perfect.

„Kyle este un visător”, a scris o învățătoare în catalog.

Kyle este un visător.

Chiar am fost un visător și încă sunt.

Doar *eu* știam că bunica fusese cu mine în noaptea aceea, indiferent ce spuneau ceilalți. Și mai știam că, din acel moment, va trebui să-mi adresez singur întrebările importante și să-mi găsesc propriile răspunsuri.

Am devenit, într-un fel, un rebel. Un liber cugetător.

Ani mai târziu, aveam să ajung expert în îngerii, cu tatuaje pe tot corpul, un suflet rebel care scrie acum la noua sa carte, cu un ochi vânat după o lovitură primită accidental de la un partener de antrenament la jiu-jitsu brazilian.

Însă chiar și atunci, demult, știam că trebuie să adresez întrebările care să mă călăuzească spre lumină. Și asta am făcut în ultimele trei decenii.

Și, în ciuda a tot ceea ce știu acum, tot asta fac în continuare.

Scriu această carte pentru că este cea mai bună șansă pe care o am de a ajunge direct la tine și de a te sprijini pe drumul tău spiritual. Răspunsurile la întrebările pe care mi le pun despre îngerii se schimbă și se adâncesc pe măsură ce învăț mai mult, iar acesta este motivul pentru care continui să scriu cărți. Îngerii sunt aici pentru a ne ajuta să evoluăm, iar asta înseamnă că și eu trebuie să evoluez.

Uneori, învățarea vine prin cercetare activă și contact direct cu îngerii. Alteori, presupune mai degrabă să faci loc răspunsurilor ca să vină. În paginile ce urmează, vom discuta despre motivele pentru care nu trebuie să te temi de o întâlnire cu un înger și vom afla mai multe despre cine sunt îngerii și cum au fost reprezentați de-a lungul timpului. Te voi ajuta să atragi îngerii, să-i primești și să găsești modalități de a vorbi cu ei, iar împreună vom învăța cum să recunoaștem și să interpretăm semnele pe care ni le oferă. Spre final, vom aborda una dintre cele mai frecvente și emoționante întrebări pe care le primesc: „Pot oamenii să devină îngerii?”

Vom călători de la o abație de pe o insulă de pe coasta Franței, construită în urma unei viziuni cu Arhanghelul Mihail, până la cea mai mare sală de concerte din Glasgow. Vom vizita apartamentul în care am trăit singur pentru prima dată și biroul fără ferestre din centrul orașului unde odinioară ofeream consultații spirituale, apoi te voi invita în încăperea unde lucrez astăzi, alături de câinii mei. Vei auzi despre întâlniri fascinante cu îngerii, de la o fată care a avut opt îngeri alături până la un psihoterapeut care a înregistrat un progres major cu un pacient datorită unei vizite angelice.

Vom începe cu un grătar la care am fost când aveam 15 ani. Îmi amintesc acea zi ca și cum ar fi fost ieri. Până la urmă, a fost ziua care mi-a schimbat viața. Pentru totdeauna.

Supraviețuitorul

Era vară. Îmi amintesc cât de albastru era cerul, cu soarele strălucind puternic. Era o raritate să avem o zi atât de frumoasă în Greenock. Ne mutaserăm înapoi acolo când aveam în jur de 8 ani.

Mama mi-a spus:

– Hai, ia-ți lucrurile. Nu vrem s-o facem pe Marion să ne aștepte.

Mergeam la un grătar organizat de prietena ei Marion, dar eu nu mă grăbeam deloc.

– Ia-ți cărțile cu îngeri, mi-a mai zis mama.

Asta mi-a atras atenția. Mi-am luat rucsacul și am pornit.

Dacă nu ai auzit niciodată de cărți cu îngeri, cel mai apropiat lucru cu care le-aș putea compara sunt cărțile de Tarot. Diferența este că într-un set de cărți angelice toate

conțin un mesaj pozitiv, alături de o imagine a unui înger. Prin intenție, putem folosi aceste cărți pentru a primi ghidare și mesaje de la îngeri.

Cu puțin timp înainte, primisem primul meu set de cărți și, de câteva luni, mă afindasem într-o explorare profundă a lumii îngerilor. Crescusem într-o familie creștină, dar fără a fi foarte religioasă, deși tata nu avea o credință anume. Familia mamei era prezbiteriană. Sora ei, June, se căsătorise cu un baptist din Biserica lui Dumnezeu și mergeam uneori la Seri de Venerare la biserica lor evanghelică de lângă Port Glasgow.

De asemenea, făceam parte dintr-un grup de tineri creștini interconfesional numit Boys' Brigade, ceva asemănător cu cercetașii creștini, dar cu marșuri și studii biblice. Fiecare întâlnire săptămânală începea și se încheia cu o rugăciune. Mi-a plăcut această idee și am adoptat-o și în viața mea personală, începând și terminând fiecare zi cu o rugăciune.

Totuși, nu știam prea multe despre îngeri, în afară de cum să faci unul dintr-un con de carton. În schimb, învățasem despre un Dumnezeu care părea să vrea să mă comport într-un anumit fel. Acest Dumnezeu părea să mă judece constant, iar adevărul era că nu-mi plăcea prea mult acest lucru. Cine ar vrea să se simtă permanent judecat și să fie obligat să trăiască într-un singur mod?

De altfel, mereu m-am simțit un pic diferit față de ceilalți. Aveam un stil și interese aparte. De exemplu, în școală, muzica pe care o ascultai dicta tipul de haine pe care le purtai și grupul de prieteni din care făceai parte. Mie îmi plăceau Linkin Park și Blink-182, dar și Beyoncé. Nu eram sigur unde mă încadrez.

În plus, am fost dintotdeauna atras de tot ceea ce este „nevăzut“. Îmi plăcea să mă sperii citind cărți de groază.

Eram fascinat de emisiuni TV precum *Most Haunted* și *Crossing Over with John Edward*. Iar în adolescență a început un serial care avea să-mi schimbe viața.

Luni seara, după ce citeam Biblia la Boys' Brigade, mergeam acasă și mă uitam la *Buffy the Vampire Slayer*. Cărți de Tarot, cristale, magie... Doamne, nu pot explica cât de mult mi-a influențat acest serial viața! Mi-a oferit un spațiu căruia să simt că-i aparțin. Deși era doar fantezie, multe dintre informațiile din serial erau inspirate din învățături spirituale reale. Curând, am început să studiez cristalele, magia pământului, liniile energetice și vindecarea prin energie.

Îmi amintesc că la un moment dat am vorbit despre acest serial la școala de duminică, dar liderul nostru – care era și vărul meu – m-a criticat imediat. În cele din urmă, acest văr mi-a dat un ultimatum: trebuia să aleg între Dumnezeu și Buffy. Și am ales... Buffy.

Acela a fost momentul în care m-am rupt definitiv de creștinism.

Revenind la cărțile cu îngeri: în ianuarie, chiar înainte să împlinesc 15 ani, eram în vizită la niște prieteni de familie împreună cu tata. Ne aflam în casa unei doamne pe nume Fiona. Tata cumpăraseră un bilet de loterie. Am așezat un cristal verde pe el, iar Fiona m-a întrebat de ce. I-am spus că verdele este culoarea abundenței și că l-am pus acolo pentru a aduce energie pozitivă.

Nu am câștigat marele premiu, dar tata a câștigat 10 lire sterline, de 10 ori mai mult decât costase biletul.

Fiona m-a întrebat dacă m-au interesat vreodată îngerii păzitori. Am dat din cap în semn de negare și am profitat de ocazie să-i spun că m-am îndepărtat un pic de învățăturile creștine pentru că mă săturasem să mă simt judecat.

Ea a zâmbit și mi-a spus:

– Îngerii sunt mai mult decât o idee creștină.

Apoi, m-a invitat să o urmez la etaj.

Camera ei era complet albă: așternuturi albe, o pătură albă și un pat extrem de pufos care arăta de parcă ar fi fost un nor din Rai – un decor cât se poate de adecvat. Ne-am așezat pe marginea patului, iar Fiona a scos dintr-un săculeț de catifea un set de cartoline, pe care le-a răsfirat pe pat.

– Ține-ți mâinile deasupra cărților și, când simți o căldură, alege cartea deasupra căreia ești. Vei primi un mesaj de la îngerul tău păzitor.

Am făcut exact ce mi-a spus și, ciudat, chiar am simțit o căldură deasupra unei cartoline anume. Am ales-o.

Am întors cartolina și am văzut cuvântul „Sincronicitate”. Nu era un termen familiar pentru mine, dar pe cartolină scria ceva despre cum tot ce se întâmplă în viață face parte dintr-un plan divin. Mai târziu, am căutat în dicționar cuvântul și, de atunci, l-am tot auzit și citit în diferite contexte. Este un cuvânt care a rămas mereu cu mine.

Există un moment când îți dai seama că acolo, undeva, există ceva. Louise L. Hay, autoarea și fondatoarea editurii Hay House, numea acest moment „o demonstrație”.

Eu am avut o astfel de experiență.

Peste noapte, am devenit obsedat de îngeri și am început să citesc tot ce puteam despre ei. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învățat a fost că îngerii ne ajută în viață, dar, respectându-ne liberul arbitru, nu vor interveni niciodată fără permisiunea noastră. Dacă îi invităm, vor veni.

Am citit și că, dacă meditezi în liniște înainte de a le cere ajutorul, există șanse mai mari să primești un răspuns.